

ROOM MATES TRIO

Aquest conjunt inicia el seu recorregut el 2016. L'integren tres reconeguts intèrprets del panorama jazzístic català que, trobant-se en un hotel a Vitòria i reconeixent les seves afinitats musicals i gastronòmiques, van decidir tirar endavant el projecte d'un trio insòlit, com és una formació integrada per trombó, guitarra i contrabaix.

Els seus gustos musicals compartits els porten cap al jazz de l'escola swing i també cap al be-bop i el hard-bop. La seva premissa principal és la de que aquesta connexió entre ells arribi a establir-se també amb el públic per al millor gaudi de tots. Cuinant swing, o sigui, com diuen els jazzmen: Cookin'. Sens dubte, un bon programa!

Intèrprets:

Josep Tutusaus, *trombó*

Kike Angulo, *guitarra*

Queralt Camps, *contrabaix*

ORGANITZACIÓ DE L'ORQUESTRA DE JAZZ

Una orquestra de jazz, sigui un conjunt reduït (trio, quartet, quintet, etc.) o una big band (formació a partir de 10 músics), es divideix per seccions. Bàsicament són dues seccions: la secció rítmica i la secció melòdica.

En la secció rítmica hi ha els instruments que generen ritme (encara que també poden proporcionar un suport harmònic), com ho són: la bateria, la guitarra (o banjo), el contrabaix (o la tuba) i el piano.

En la secció melòdica hi trobem els instruments que produeixen exclusivament melodia, com ho els instruments de vent: trompeta, trombó, clarinet, saxofons, etc.

En les grans orquestres de 10 músics o més, les anomenades big bands, la secció melòdica es subdivideix en dues seccions: secció d'instruments de canya (saxos i clarinets) i secció d'instruments de metall que, quan són prou nombrosos, es poden subdividir encara en dues seccions, secció de trompetes i secció de trombons.

Qualsevol interpretació comença, habitualment, amb l'exposició de la melodia del tema que s'interpreta; després hi ha els solos improvisats i per acabar, es torna a executar la melodia del tema o una variació de la mateixa.

Quan es tracta d'un petit conjunt, l'exposició de la melodia del tema al començament d'una interpretació és fa, normalment, sense partitura, sigui executada a l'uníson, sigui harmonitzada o, en els conjunts d'estil New Orleans, per mitjà del que se'n diu una improvisació col·lectiva (la trompeta fa la melodia i el clarinet i el trombó improvisen respectivament unes veus per complementar el que executa la trompeta).

Quan es tracta d'una big band, l'exposició de la melodia del tema es fa mitjançant el que se'n diu un arranjament, o sigui, una orquestració que preveu el que farà cadascun dels instruments. Aquest arranjament, tant pot ser escrit, o sigui, fixat en una partitura que els músics llegeixen durant l'execució, o bé, pot ser concebut i après de memòria, en el que se'n diu un arranjament oral.

Durant els solos improvisats, a part del fonamental i indispensable suport (rítmic i harmònic) que rep el solista per part de la secció rítmica, el solista pot veure reforçat aquest suport mitjançant un fons, arranjat o improvisat, per part dels músics de la secció melòdica, suport que pot ser a base de notes de fons, mantingudes i harmonitzades (òrgan chords), o a base d'un riff (frase rítmica repetida insistentment). Aquest suport té per objectiu estimular la inspiració del solista.

Tots aquests mecanismes, en les grans orquestres, per raons evidents, tenen una certa rigidesa i estan sotmesos a un ordre (fixat en l'arranjament); en canvi, en els conjunts més reduïts, aquests joc pot ser molt més flexible i susceptible de ser improvisat

Ricard Gili, Fundació Catalana Jazz Clàssic